

Pekin

Un senyor que sembla que ha viatjat molt.

Vòstès han sentit parlar de Pekin?

Bé, és clar que n'han sentit parlar! Oh, i de més a més ara, amb això de la guerra de Xina, que no es parla d'altra cosa!... Però el que és haver-hi estat... ja els aposto doble contra senzill que no hi han estat. Què va que no hi han estat a Pekin? I és clar que no, burrangos! Què es pensen que anar a Pekin és anar a la Font Trobada?

Doncs jo,—jo, sí senyors—jo... vaig a fer-los-en una explicació tan detallada, que d'ara endavant podran parlar-ne com de la terra on van néixer.

No els diré res del camí perquè és com tots els camins si fa no fa: aquí camps, aquí muntanyes; ara un riu, ara un poble; avui una calor que uf! demà una fresqueta que brrr! Ademés, que pot anar-s'hi per mar o per terra.

Per mar no tenen més remei que embarcar-se i marejar-se si es maregen—ah es maregen? Ja els planyo! Es un trist viatjar, la llimona és bona.—Per terra ja és una altra cosa; pot anar-s'hi en ferrocarril, en diligència, en tartana, en bicicleta,

l'hora, em passava que, treballant treballant no pensava en la mitja hora i quan de repent em deia "Quina hora deu ser?"—perquè a mi que sóc molt exacte en totes les meves coses sempre m'agrada saber l'hora que és—bona nit viola! tota l'arena era a baix i ves! busca quant temps fa que el rellotge està en vaga.

Vaja, no; no'm vinguin amb rellotges d'arena, tenen massa inconvenients! Ja es compreèn que els antics deixessin de servir-se'n!—En fi, que un dia que vaig arribar a un dinar a què estava invitat, just al moment de servir el cafè, al tornar a casa vaig agafar aquell fòtil ridícul i vaig tirar-lo per la finestra. No, no; ho dic i ho repeiteixo: no em parlin de rellotges d'arena perquè són una paparrutxa.

I ara que hi penso! Veiam si refiant-me de què tinc prou temps de sobra... (*Mira el rellotge.*) Les deu i cinc?... però em sembla que... Voldrien fer-me el favor de dir-me quina hora tenen? (*Aterrat.*) Com diuen- No pot ser!... Què?... Dos quarts d'onze!... Però si jo tinc... Maleït siga! Bé, sí, el de sempre: aquest dematí m'he descuidat de donar-li corda!

Vaja, ja se m'ha escapat el tren com de costum, ja he perdut una ganga com de costum, ja he fet un paper ridícul com de costum! i tot per culpa del rellotge! (*Amb ira.*) Ah no, no i no! No'm vinguin amb rellotges que s'els hi hagi de donar corda. (*Agafa la maleta i fuig precipitadament.*)

com les d'aquí que es tanquen amb pany i clau i baldes i baldons i passadors i barres i forrellats! Ca barret, res d'això! Són... com els hi diré?... Són unes portes... completament diferents, en una paraula.

Els porters, no fan com els d'aquí que mai són a la porteria i si els hi pregunten alguna cosa responen amb mals modos o no responen o responen glorificat a matines, i crien gat o gos, o garsa o verdum... Allà?... Ui, que diferent!

Es com els transeunts. Aquí la gent que va pel carrer, o bé van disparats que a un l'estalonen o li claven cop de colze o se li encaren nas amb nas, i pas a dreta i pas a esquerra sense avançar ni ells ni vostès com si si ballessin els llancers; o bé van poc a poc que semblen catedrals, que no hi ha qui els faci moure un peu més enllà de l'altre ni cedir. l'acera si veuen que un porta pressa... Allà caminen molt diferent, és dir, molt diferent, no es pensin que caminen de quatre grapes o fent la figuereta, vostès sempre s'en van pels extrems! No; la gent camina amb els peus, ben entès,—però vaja, el trànzit pels carrers, allà, és una cosa tota diferent de la d'aquí.

I què direm del vestir de la gent? Què es pensen que van els uns amb americana, els altres amb jaquè, aquests amb levita, aquells amb sobretot? Res d'americanes ni levites ni hongos, ni gorres ni barrets de copa! Parlin a un xino de barret de

a peu... com per tot arreu on s'hi vagi per terra.

Doncs bé: fem el supòsit que ja hem arribat a Pekin. El primer que s'els presenta és el gran portal de la ciutat; primera sorpresa. Quin portal! Vostès es figuraran que ve a ser per l'estil de l'arc del triomf del Saló de Sant Joan; què té de ser, sants cristians, què té de ser! S'hi assembla com un ou a una castanya. Es tan diferent, que... vaja... com els diré jo? Res, és completament diferent de l'arc del Saló de Sant Joan.

Passen el portal i ja són a dintre. El primer que troben és un carrer... però quin carrer! Vostès, que no s'han mogut mai de Barcelona, diran: "Bé, sí, un carrer com el carrer Nou o el carrer de la Princesa" eh? Doncs, res d'això! No s'hi sembla de res, però de res m'entenen? No es figurin per xo, que les cases són al mig i que la via passa pels costats, per exemple; no, no tant! La via passa pel mig i les cases són arrengherades a cada costat... però quines cases!

Ah, què es figuren que les cases, allà, són com les d'aquí, una entrada més o menys gran amb un sastrinyoli o un ataconador a la porta, una escala que puja al primer pis, després al segon, després al tercer, i amunt i amunt? Fugi'n d'aquí, volen callar! No els he dit que les cases d'allà són completament diferents de les d'aquí?... Ey! no vagin a figurar-se que són cap per vall i que s'hi entra per la teulada, què som nens? No senyors, s'hi entra per la porta, però... ah i les portes? No són